

Отже, підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва відбувається у більшості випадків за рахунок розвитку механізації, використання добрив, гербіцидів і пестицидів, створення нових високопродуктивних сортів рослин і порід тварин, запровадження прогресивних інноваційних технологій у процеси вирощування сільськогосподарських культур, раціональної спеціалізації підприємств і структури посівних площ, раціонального використання земельних і водних ресурсів та іншого. З точки зору екології не всі перелічені засоби є безпечними.

Таким чином, екологізація агропромислового виробництва загалом має зменшувати негативний вплив технологічних процесів на навколишнє середовище. Кінцевим результатом екологізації повинно бути досягнення повної гармонії у відносинах між людиною і природою.

Література

1. Розум Р. Формування просторової структури землекористування в нових соціально-економічних умовах / Р. Розум, В. Карпенко // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Теоретичні та прикладні аспекти розвитку аграрного бізнесу України». – 28 жовтня 2015. – Тернопіль: ТНЕУ. – С. 200-202.

Марія Полівчук

Тернопільський національний економічний університет

УДОСКОНАЛЕННЯ СТРАТЕГІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ ЙОГО ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Першочерговою проблемою України є пошук ефективних шляхів підвищення енергетичної безпеки, основою цього повинна бути ініціатива держави, створення та впровадження інновацій у енергозберігаючі заходи виробничих підприємств [1].

Позитивні зрушення в економіці нашої держави в цілому та кожного підприємства зокрема передбачають розробку стратегії енергозбереження, формування комплексної нормативно-правової бази яка б регулювала основні параметри технологічних процесів і системи енергозбереження, а також конкретні джерела інвестиційних надходжень. Ефективність організації інноваційної діяльності виробничих підприємств у галузі енергозбереження полягає у аналізі інноваційного потенціалу – системи ресурсів, наявність якої відображає готовність підприємства до розробки і впровадження ресурсозберігаючих заходів та інших видів інновацій метою яких є підвищення енергетичної безпеки підприємства. Активна розробка та використання на підприємствах інновацій метою яких є підвищення енергетичної безпеки є передумовою покращення інвестиційної привабливості за умови інноваційного розвитку нашої держави. Ефективне використання виробничими підприємствами наявного інноваційного потенціалу – це один із чинників підвищення їх енергетичної безпеки [2].

Отже, з метою підвищення ефективності управління системою енергозбереження й інноваційною діяльністю на виробничих підприємствах необхідно розробити стратегію підвищення енергетичної безпеки. Це вимагає «розумної» політики у напрямку розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності усіх без винятку виробничих підприємств, проведення науково-технічних досліджень метою яких є розробка та впровадження ефективних енергозберігаючих інновацій. Кожне виробниче підприємство володіє своїми особливостями, відповідно до яких здійснюється його енергетична й інноваційна політики. Вітчизняним виробничим підприємствам необхідно приймати стратегічні рішення, які направлені на розв'язання питань підвищення енергетичної безпеки, що надзвичайно

актуалізувались у сьогоденні умовах економіко-політичної кризи. Вивчення досвіду зарубіжних підприємств у даному напрямку дозволяє виявити різні напрямки взаємодії складових формування стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку енергозбереження метою якої є підвищення енергетичної безпеки виробничого підприємства, а також розв'язання системи його енергетичних проблем. На перспективу важливим завданням вітчизняних виробничих підприємств є самостійне створення високоефективних інноваційних енергозберігаючих технологій на базі власних розробок, а також ринкове освоєння енергозберігаючих інновацій. Ще одним важливим фактором є формування шляхів зважених енергетичної й інноваційно-інвестиційної політик, що дозволить підвищити ефективність споживання енергоресурсів, провести перехід на більш ширше застосування альтернативних джерел енергії, підвищити енергетичну безпеку.

Література

1. Дзядикевич Ю.В. Енергетичний менеджмент. Підручник / Ю.В. Дзядикевич, Р.Б. Гевко, М.В. Буряк, Р.І. Розум. – Тернопіль: Підручники і посібники. – 2014. – 336 с.
2. Дзядикевич Ю.В. Методи оцінки ефективності інвестицій в енергозбереження / Ю.В. Дзядикевич, Р.І. Розум, М.В. Буряк // Інноваційна економіка. – Тернопіль. – 2011. – № 2 [21]. – С. 119 – 122.

Сергій Проказюк

Тернопільський національний економічний університет

ПРОБЛЕМИ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Сучасні тенденції трансформації національної економіки зумовлюють об'єктивну необхідність більш ефективного здійснення амортизаційної політики як на рівні держави, так і на рівні окремих суб'єктів господарювання, адже саме її стан визначає стратегічні орієнтири діяльності підприємств. Проблемним питанням реалізації амортизаційної політики присвятили праці вітчизняні і зарубіжні вчені, зокрема: В.В. Богатирьова, Р.Ф. Бруханський, С.Г. Вегера, Н.Г. Виговська, С.Ф. Голов, М.Я. Дем'яненко, Н.О. Дугієнко, І.П. Житна, В.П. Завгородній, Г.Г. Кірейцев, М.І. Кутер, М.С. Палюх, Д.О. Панков, П.Р. Пуцентейло, Я.В. Соколов, Н.М. Ткаченко, П.Я. Хомин та інші.

Необхідність розробки науково обґрунтованих рекомендацій щодо удосконалення амортизації з урахуванням вітчизняних та світових напрацювань зумовлюють актуальність проблематики, обумовленої по-перше, об'єктивно низьким рівнем інвестиційної привабливості вітчизняних агропідприємств, яка зумовлена високим рівнем витрат, що спричиняє неконкурентоспроможність вітчизняних товарів в порівнянні з іноземними, яка призвела до зниження зацікавленості підприємців в оновленні власних ресурсів (це підтверджується високим рівнем їх зносу, що коливається на підприємствах агропромислового комплексу України в межах 70-90%); по-друге, недосконалим порядком обліку амортизаційних відрахувань, яке пов'язано з тим, що при нарахуванні амортизації рахунки обліку необоротних активів залишаються без змін і деякі законодавчо закріплені методи розрахунку амортизаційних відрахувань не містять особливого змісту, а також сприяють викривленню звітності; по-третє, недостатнім рівнем комп'ютеризації сфери розрахунку амортизаційних відрахувань в бухгалтерських програмах, що ускладнює прийняття рішень по застосуванню того чи іншого методу амортизації.